

A N S L A G

Instruktøren ligger ved siden af mig, næsten i armlængdes afstand, og kærtegner min mave, skulder og mine lår og andre steder hvor han ikke er i nærheden af mine slimhinder.

– Jeg fik en åbenbaring i dag, siger han.

– Noget om anslaget? spørger jeg og lægger mig på siden. Sammen med de andre manuskriptforfattere har vi brugt hele formiddagen på at diskutere historiens anslag, men lige nu holder vi pause.

Instruktøren trækker hånden til sig indtil han igen har styr på mine kropsåbninger.

– Ja, måske. Jeg hørte om et eksperiment på et amerikansk universitet.

– I radioen?

Han stirrer på mine trusser. Jeg må ikke tage dem af før han har fået kondomerne på.

– De havde lavet tre hold studerende. Alle hold skulle lave det samme: De skulle tømme poser med ti glaskugler og pakke dem i nye poser med elleve glaskugler. Det første hold blev godt betalt. Det andet hold blev dårligt betalt, og det sidste hold blev slet ikke betalt. Kan du gætte hvem der arbejdede mest effektivt?

– Kan du ikke bare sige det?

Han ser på mit Mickey Mouse-ur på væggen, den eneste genstand fra mit barndomsværelse der har overlevet de tolv og en halv gang jeg er flyttet på otteogtyve år.

– Vi må hellere skynde os.

Han sætter sig oven på mig, lige under mine trusser, og åbner den lyseblå pakke med kondomer. Jeg ved ikke hvornår eller hvordan han blev ophidset, men kondomet sidder godt fast, og Instruktøren rækker ud efter min creme i vindueskarmen.

– Tror du ikke vi kan bruge noget billigere end min natcreme?

– Hvorfor skal dine rynker have det bedre end min pik? Jeg køber en ny creme til dig.

– Jeg har ingen rynker.

Instruktøren griner, smører kondomet ind og åbner næste lille plastikindpakning. Han trækker kondom nummer to ud over kondom nummer et, og farven af kønsorgan forsvinder bag det kraftige lag latex.

– Er du klar?

– Hvad var åbenbaringen?

– Bagefter. Tag bare trusserne af nu.

Anslaget er vigtigt, har Instruktøren sagt til os hele formiddagen på tv-stationen, og indprentet os at det gode anslag er nøglen til forståelsen af de næste timers underholdning. Anslaget er det allerførste billede ud af fireogtyve i sekundet, anslaget er første ord, første sætning, den allerførste scene, fødslen af det univers du nu vil inddrage publikum i. Det er som skabelsen: Der er mørkt, og der bliver lys. Bruger du musik? Eller vælger du en replik når dit publikum er uden forventning, i gang med *at finde sig til rette*, som vi kalder det indledende fysiske ubehag der altid følger med når vi går i biografen eller sætter os foran fjernsynet? Måske lader du anslaget være et udsagn hvisket desperat til publikum, nærmest som en bøn om hjælp? Nej – vi benytter en hård åbning, ingen optoner fra sort, intet varsel, ingen citater af kloge, døde mænd – bare et brutalt klip fra ingenting og til hovedpersonen et eller andet sted midt i handlingen. Ja, sådan, jeg kan mærke den syntetiske dobbelthinde oppe i mig, og Instruktøren griner på dette tidspunkt hvor andre mænd ville stønne. Måske er det derfor jeg elsker ham: Han er uforudsigelig, lige så uforudsigelig som den boligannonce der blev min redning, efter at jeg havde boet i min storesøsters kælder alt for længe: Skurvogne med fast plads udlejes til beboelse, diskotek el.lign.

Det var midt i september da jeg for første gang stod foran det der skulle blive mit trettende hjem. Jeg var cyklet fra byen næsten to timer før tid, men kom alligevel for sent da jeg mistede orienteringen i det store industrikvarter langs havnen. John, ejeren af skurvognene, havde ellers forklaret hvordan jeg bare skulle navigere efter det høje, rustne olieraffinaderi for enden af molen: Man skal forbi de små værksteder med gamle biler og skibsskrog, ned langs gyderne hvor importørerne af fiskeolier og konserves holder til, og på den anden side af de udtjente jernbaneskiner, dér hvor der ikke længere er gadenavne, skal man til venstre lige

før pumpestationen med de mange rør. Johns Auto ligger på den eneste navnløse vej i hovedstaden – sådan praler jeg i hvert fald når jeg fortæller om mit hjem – og bag Johns Auto, presset op ad hegnet med slap pigtråd, finder man mine røde cirkusvogne. Sidste sommer da jeg så dem første gang, var den oprindelige maling skallet af, men jeg kunne stadig skimte de barnlige bogstaver på siden: Cirkus Xanadu, havde der stået engang, med gule, håndskrevne bogstaver hen over det mørkerøde karosseri af træ. De to gamle cirkusvogne var placeret vinkelret, og ved hjælp af det slatte pigtrådshegn og gavlen fra Johns Auto indrammede de en lille gårdhave. Hjulene var taget af, og vognene hvilede i stedet på robuste jernbanesveller.

– Der er rotter om sommeren, sagde Auto-John for at skræmme mig.

– Hvor er de henne om vinteren?

John trak på skuldrene og så bekymret på mig. Han mente ikke det var et sted for mig, men han overgav sig og lod mig endda slippe for at betale depositum.

Min storesøster Ida græd første og foreløbig eneste gang hun så mit nye hjem.

– Tænk hvis du bliver voldtaget, lille Marie!

Hun tryglede mig om at blive boende i sin kælder der altid lugter af blegemiddel og vasketøj. Det hjalp ikke da jeg viste hende hvor herligt det er at bade fra molen.

– Lille Marie, lille Marie, man kan ikke bade i havnevand, klynkede hun oppe fra molen da jeg sprang nøgen i havnen.

Den sommer da blev jeg færdig med skolen og skulle til at leve af mine manuskripter, flyttede jeg ind i resterne af Cirkus Xanadu. Det var den sommer Aaryas danske kæreste blev myrdet på den færge der sejler til Tyskland. Aarya blev også hårdt såret, men overlevede skudhullerne i sin krop, og senere skulle hendes tragedie blive vores historie, i den tv-serie som Instruktøren og jeg holder pause fra lige nu. Men sidste sommer kendte jeg hverken Aarya eller Instruktøren, og jeg havde heller ikke mødt min nye fjende i livet. En fjende jeg kom til at bruge det meste af vinteren på at bekæmpe, en fjende der sneg sig ubemærket ind på mig mens jeg sov, som omringede mig og ville gøre det af med mig, og som gav mig lungebetændelse og måneders forkølelse. Jeg overtalte Auto-John til at sætte en brændeovn op, men stadig trængte kulden fra havet ind mellem

sprækkerne i de gamle cirkusbrædder. I de koldeste perioder måtte jeg søge asyl hos studiekammerater fra for længst uafsluttede uddannelser, men jeg vendte ikke tilbage til Idas kælder. Hun ville fryde sig med overbærenhed, den glæde kunne jeg ikke unde hende. Desuden: Det er mit hjems åbenlyse mangler der gør den pletvis skønhed så overvældende.

Om aftenen når jeg har røget for mange cigaretter og ikke kan sove, ligger jeg og lytter til havnens lyde: biler der lusker rundt, tunge dieselmotorer i tomgang, flasker der bliver tabt, og fulde sømænd der råber på oceansprog, et ruskomsnusk af maritime fraser og uundværlige nødråb fra utallige lande – sejlernes søjargon består kun af ord der kan høres og forstås i al slags vejr når de råbes fra agter til stævn midt i en storm.

Til tider lossers havnearbejderne også fra skibene om natten, jeg vågner altid når kranen går i gang. Men det gør ikke noget – det er en dejlig lyd der får mig til at fantasere om indholdet af skibslasten. Jeg når at tænke på marmor og alabast og nyslået citrongræs og alt det andet der ikke kommer af sig selv, her hvor vi bor.

På trods af alle kondomerne imellem os skal Instruktøren altid vaske sig grundigt når vi har elsket. For at komme til brusebadet skal man klemme sig forbi mine to skurvogne der næsten er presset helt op ad gavlen hos Johns Auto, og derefter krydse over skrotpladsen foran autoværkstedet. En bunke bilskrot vokser sig større hver uge – er der noget der hedder kardanaxler (jeg ved meget lidt om biler)? – i hvert fald forøges mængden af fortidsmekanik, strømfordelere og motordele, og på en solskinsdag funkler det olieindsmurte skrot. Auto-John kan bedst lide det der er dansk, ikke alle de udlændinge og alt deres bras, siger han, selv om han står hver eneste dag, også søndag, og roder med de fremmede reservedele fra bilfabrikker i Amerika, Polen, Japan og måske Spanien. Når det har regnet, damper den skræmmende bunke, det ser ud som om den ånder ind og ud, som om alle de mange forskellige dele har fundet sammen og er blevet levende.

Heldigvis skal man ikke hele vejen over skrotpladsen foran autoværkstedet, kun halvvejs, langs dørene til garagerne, og så finder man vores fællesbad.

– Jeg mødte en luder i badet, siger Instruktøren forurettet da han kommer tilbage.

– Vi deler bad med en SM-klinik.
– Er du fuldstændig sindssyg? Det skulle du have sagt! Hvem ved om jeg bliver genkendt?

Han tænder en cigaret og sætter sig nøgen og drivvåd i stolen. Jeg er ved at lave kaffe.

– Slap af. Der kommer sikkert alle mulige kendte mennesker for at få smæk. Hvorfor tror du det er så billigt at bo her?

– Hvad fanden ved jeg? Jeg står i badet da en latexkvinde brager ind med en pisk i hånden og spørger hvem helvede jeg er.

– Det er Mona. Hun er god nok.

– Nå?

Han ryster på hovedet som om jeg er vanvittig.

– Hør her: Det er mindre end ti minutter siden vi havde sex med et dobbelt lag kondomer imellem os. Du har kone og børn, og der er en halv time til dit livs største pressemøde – så Mona er nok ikke dit største problem.

Han ser på mig med et begyndende smil.

– Hvad er så mit problem? Hvis ikke Mona er det, hvad er så?

Han tænder en ny cigaret med den gamle.

– Kom nu. Hvad er mit problem?

– Måske er det et problem at du har sex med mig og samtidig har en kone derhjemme?

– Det er ikke et problem for mig.

– Hold nu op. Du er bare bange for pressen.

– Muligvis. Men det var ikke det vi talte om. Vi talte om hvad der er mit problem. Og Mona er problemet.

EFTERMIDDAG

Broen var oppe, og mens taxaen alligevel holdt stille, gennemtænkte Instruktøren sandsynligvis situationen med Mona: Han klemte sig forbi mine skurvogne. Ingen sygdomme der. Rev han sig på et af træerne? spurgte han nok sig selv. Han knappede øjeblikkeligt skjorten op. Chaufføren fulgte med i bakspejlet. Heldigvis – ingen dyb rift, kun en meget beskedent hudafskrabning på armen dér hvor den havde strejft træet,

eller er det en busk? (Jeg ved næsten mindre om vegetation end om biler).

Han fortsatte sin indre gengivelse af rejsen til vores fællesbad: Kun iført sandaler og håndklæde om livet havde han spankuleret forbi de ud-tjente biler – og nu kom det: Han tog i håndtaget ind til brusebadet. Og han rørte ved håndtaget da han lukkede døren indefra – og endnu værre: Han havde stået på sine bare fødder med direkte kontakt til gulvet.

Hvis jeg kender ham rigtigt, og det gør jeg vel efterhånden, så havde han taget sine sandaler af i taxaen og trukket fodsålerne op så han kunne studere dem: ikke nogen synlige åbninger eller sår. Kun lidt rødlig hud mellem to af tæerne. Han kradsede lidt i huden og opdagede hvor mørkerødt der egentlig var mellem tæerne. Nærmest en direkte kropsåbning. Dem han frygtede. Korte skrækscenarier han straks godtog som virkelighed, dukkede op: SM-Monas klienter, gennemtæskede, blødende: sygdomsmaterie der var væltet ud på gulvet i badet kort før han selv stod der. Næsten direkte slimhindekontakt igennem den svage hud mellem tæerne.

Med åbenstående skjorte og den ene sandal flydende langt inde under forsædet lænede han sig frem og så ned i gulvet. Ikke bukke under for angsten, tænkte han og formede med hænderne den slags maske der falder ned fra loftet i en flyvemaskine lige før man styrter ned. Sådan sad han med hovedet mellem benene og indåndede den luft der havde været igennem hans lunger – én gang. To gange. Tre gange. Det var noget hans læge havde rådet ham til, fortalte han os engang mens han kravlede rundt uden sikkerhedsudstyr på toppen af den elevatorskakt vi filmede i.

– For at få luft til hjernen, råbte han til den skuespiller der ligesom alle os andre var spændt fast med to sikkerhedslinjer, men alligevel var ved at dø af skræk. Men ikke Instruktøren. I hans forestillingsverden kunne kun mikrober og seksuelt overførte vira blive hans endeligt.

Instruktøren mente det var bedst vi kørte hver for sig – for ikke at give folk “det forkerte indtryk”. Alligevel ankommer jeg tids nok til at se ham med åbenstående skjorte og manglende sandal, balancerende på den ene fod. Jeg låser min cykel og skynder mig hen til ham.

– Hvad er der sket?

Han støtter sig til mig for ikke at ramme jorden igen og påføre den sandalløse fod endnu en sygdomsrisiko.

– Jeg har det virkelig nederen over hende Mona, hvisker han til mig. En midaldrende dame fra tv-stationens regnskabskontor leder efter sandalen under forsædet.

– Tag det roligt. Der er ikke sket noget. Sæt foden ned.

– Der er hundepis over det hele i denne her by, forklarer han. Den udenlandske chauffør løber med æren for at finde sandalen.

– I Reykjavik skal man i det mindste søge om tilladelse til at have hund i byen, begynder Instruktøren at lave lokalpolitik ud af sin angst, idet regnskabsdamen betaler chaufføren.

Vi går op mod museet, og Instruktøren er begyndt at humpe en anelse.

– Gider du få fat på min læge? hvisker han til en af assistenterne og støtter sig til mig, selv om hans kone, Rebekka, står og venter på trappen. Men hvad er elskerinder og koner i det store regnskab når man alligevel er ved at dø smertefuldt fra foden og op?

Rebekka smiler ved synet af ham: Med den hvide, åbenstående skjorte og de kakifarvede bukser kan det være svært at afgøre om han er storvildtjæger eller kunstner. På vej op ad trappen tager han sin groftvævede stråhat på, slipper mig og omfavner hende. Jeg har kun mødt hende en gang før, til en fernisering, men jeg har studeret billeder af hende på internettet. Hun ser anderledes ud i virkeligheden – mildere, synes jeg, men fotografierne på nettet er også taget i de situationer som alle operasangere åbenbart skal posere i. Særligt husker jeg et af billederne, taget midt i en arie: Hendes vidt åbne mund afslørede et helt rent og rødt betræk, som i en biograf eller en gammel amerikansk bil.

Det er vel sådan noget en elskerinde gør? Glor på billeder af konen og prøver at forstå hvorfor den ene er bedre at være gift med, og den anden er bedre at gå i seng med.

– Hvad er der sket? spørger operasangerinden.

– Det er bare min fod.

– Har du fået angst i foden?

Hun tager ham under armen og følger ham igennem hvælvingen ind i museet. Der er ikke mange almindelige gæster i dag, kun et par folkeskoleklasser og deres trætte lærere har fundet herind selv om det trækker

op til regn. Eleverne står og hænger bag afspærringen i den store sal med udsigt over parken. Et elegant, sort stof, ikke bredere end nogle få centimeter, er trukket fra søjle til søjle og indrammer et ottekantet område hvor pressekonferencen skal afholdes.

Producenten er ved at få flyttet de plastikborde museet har stillet til rådighed. Med vanlig livsstilstække har han øjnet museumsdirektørens antikke egetræsborde som to kustoder er ved at flytte ind i stedet for plastikbordene. Inde bag afspærringen har de andre manuskriptforfattere indfundet sig for længst.

Instruktøren får øje på producenten og omvendt. Et kritisk øjeblik da de begge ønsker at være først med den slags velkomst der gør taleren til vært og de andre til gæster. Producenten klapper to gange i hænderne uden at det skaber ro.

– Hallo!

Akustikken tager dårligt imod hans råb på opmærksomhed, men folk omkring ham forstummer. Jeg ser på Instruktøren der slipper sin kone og ved helt egen kraft træder et par skridt frem, ind bag afspærringen og gør sig klar.

– Venner! Jeg vil lige sige et par ord inden pressen kommer, råber han, inden producenten når at udnytte den tavshed han havde skabt til sig selv.

– Hvor er det her fantastisk, siger han og smiler til museumsdirektøren, en velholdt kvinde i dyrt tøj. Hun ser nervøst på sit bord der bliver overlæst med navneskilte og mikrofoner. En plakate spændes ud over de spektakulære vinduespartier og dæmper dagslyset til intimt niveau. Al opmærksomhed retter sig et øjeblik mod plakaten der er stor nok til at pakke et parcelhus ind. Motivet er en slags kubistisk gengivelse af Danmarkskortet. Geografien vi kender så godt, er blevet skåret over i syv dele og sat sammen på ny. Nedenunder står der *Nationen* samt Instruktørens navn skrevet i ejefald så det bliver til hans nation.

– Det første man får øje på når man kommer ind, er denne her fantastiske reproduktion af Turner, siger han og slår begejstret hånden ud mod plakaten der hænger over billetsalget. Skoleeleverne forsøger at få øje på reproduktionen, men banneret med nationen i syv nye dele kræver opmærksomheden tilbage.

– Historien vil vide at Turner lod sig spænde fast til masten på et skib

midt i en snestorm for efterfølgende at kunne male sin præcise oplevelse, råber han og glemmer helt sin fodlidelse.

– Jeg vil også spænde jer manuskriptforfattere fast – jeg vil spænde jer fast foran virkeligheden. Delacroix sagde at man skal kunne male et menneske der springer ud fra femte sal, og være færdig inden han rammer jorden. Det samme skal vi kunne. Når vi rejser ud i landet og finder virkelighedens hovedpersoner, skal vi også nå at beskrive dem, hurtigt og ærligt som vi ser dem, og som de lever – inden vi når hjem og presser en fiktion ned over dem, inden vi skærer dem til så de passer til markedssegmentet.

Tavshed. Producenten ser ned i gulvet, tv-direktøren rømmer sig.

– Præcis som Maries historie om Aarya, siger Instruktøren. De der kender mig, ser på mig. Instruktøren afslutter sin velkomst:

– Aarya er et menneske der lever her og nu. På flugt. Fra lande og fordomme. Og netop bare beskrevet sådan, siger han og knipser en enkelt gang.

Damen fra regnskabsafdelingen rømmer sig i mit øre.

– Marie, der er to mænd fra politiet der spørger efter dig.

De to mænd står lige uden for døren, under halvtaget. Lige nu støvregner det, og et fint lag dråber har lagt sig over deres sorte frakker. Den ene af dem tager et modent skridt frem mod mig. Jeg har for længst fået øje på min søster, men har forsøgt at fortrænge hende.

– Marie!

– Nå, Ida?

– Jeg kom, erklærer hun. Jeg ser undskyldende på den civilklædte politimand. Han trækker sig lidt tilbage og retter på sit armbåndsur.

– Er du ikke glad? Det er din store dag.

– Hold nu op, Ida.

– Det er Carl. Fotograf, forklarer hun og slår ud med armen. Carl har nok tidligt i sit liv forsøgt at skjule sin imponerende højde med en foroverbøjet bevægelse der nu er endt i en opmærksomhedskrævende pukkel. Ida trækker Carl i armen så han kommer imellem os, der hvor vi bedst kan lide at have andre mennesker.

– Carl tager de bedste billeder, ikke, Carl?

Puklen mumler.

– Jeg har dårlig tid lige nu, Ida.

– Det bliver ikke mig der skriver artiklen, fortsætter hun, og jeg forsøger at slippe udenom i retning mod de to mænd der venter i tavshed.

– Men jeg skal nok sørge for at den får en god placering. Tag nogle billeder, Carl.

Jeg trækker væk fra min koparrede søster mens Carl begynder at fotografere mig.

– Så skal vi nok få gjort dig berømt, råber hun.

– Leder I efter mig?

De vender sig om. Jeg kan stadig høre Carls kamera klikke bag mig.

– Marie Tarp? spørger den tykkeste af de to.

– Ja.

– Jeg hedder Claus, det er mig der har ansvaret for Aaryas sikkerhed, siger han og viser mig sin legitimation. På fotografiet smiler han, det gør han ikke nu.

– Er der sket noget?

– Vi har en besked fra Aarya.

– Er der sket noget med hende?

– Ikke så længe vi passer på hende, svarer han og rækker mig et gulligt brev uden konvolut. *Til Marie*, står der med barnlig og usikker skrift. Jeg folder det ud og læser: *Kære Marie: Min bror er stukket af, og jeg ved han vil komme efter mig. Han vil forsøge at dræbe mig til sin dødsdag. Jeg er ked af det, Marie. Men jeg synes ikke længere det er en god ide at lave mit liv som film. Ikke når vi ikke kender slutningen. Aarya*

Betjenten ser medlidende på mig.

– Jeg forstår ikke det her. Sad han ikke i fængsel?

– Det gjorde han.

– Hvordan slap han væk?

– Det er fortroligt på nuværende tidspunkt.

Jeg genlæser hendes brev i håb om at indholdet har ændret sig siden sidst.

– Det kan hun ikke, pressen er allerede kommet. Det er derfor vi er her i dag. Aarya er vores historie.

– Jeg er ked af det.

– Der er mindre end tyve minutter til vi skal offentliggøre det hele. Jeg har arbejdet på det i et halvt år.

– Aarya har brug for at tænke sig om. Nu hvor vi ikke ved hvordan historien ender, afslutter han og flytter sin lange frakke over i venstre hånd, således at højre bliver fri til et officielt farvel.

Afgørende minutter passerer mens jeg intet foretager mig. Da initiativet endelig finder mig igen, ligger jeg i en ternet læderstol bag en udstilling af vanskabte plastikfigurer. Jeg prøver at ringe til Aarya, men en skrap engelsk kvinde påstår på mekanisk vis at telefonnummeret slet ikke findes. Politiet ændrer konstant Aaryas telefonnumre for at holde sikkerhedsniveauet højt. Den ene gang jeg mødte hende, blev jeg transporteret med bind for øjnene til hendes hemmelige lejlighed i København.

Siden da er hun blevet flyttet igen, ud af byen vistnok, i hvert fald er der helt stille omkring hende når vi taler i telefon. Aarya viste mig sine ar, dér hvor projektilerne var gået ind og ud igen. To skud giver fire ar. Hendes bror der havde tømt pistolens magasin for farens og slægtens skyld, forsøgte ikke at gemme sig eller flygte efter han havde skudt Aarya og Jesper. I stedet satte han sig ned i sin Toyota og ventede. Det siges at han hørte musik da politiet flåede ham ud af bilen og lagde ham i håndjern. Imens lå Aarya på soldækket og trak forsigtigt vejret; hun så op mod skyerne og himlen bag dem. Måske er det den eneste grænse jeg får lov at krydse, tænkte hun. Den vertikale rejse, endelig en færd som hverken myndighederne eller hendes familie kunne forhindre. Aarya vendte tilbage til livet og slæbte sig hen til sin elskede Jesper. Han var bevidstløs, men trak stadig vejret. Aarya og jeg har talt i telefon mange gange, men denne ene gang hvor jeg mødte hende, fortalte hun hvad der skete i Jespers sidste minutter. Det havde taget hende måneder at komme i tanke om, for uanset hvor meget hun prøvede, kunne hun først huske noget fra det øjeblik hun lå i ambulancen.

I månederne efter Jespers død prøvede hun med psykologers hjælp at genkalde sig de ensomme minutter på soldækket. Men intet vendte tilbage. Sammen med denne fortrængning opstod et uforståeligt raseri over en manglende nylonstrømpe. Hun havde én, men kunne ikke forstå hvor den anden var blevet af. Hun ransagede sin kuffert igen og igen indtil hun en morgen, måneder efter mordet, endelig kom i tanke om

det: Hun havde taget sin nylonstrømpe af på dækket, efter hun var blevet skudt. Hun havde trodset sine egne sår og var kravlet hen til Jesper for at hjælpe ham. Det store skudhul i Jespers brystkasse, dér hvor alt blodet strømmede ud, ville hun lukke til. Hun sparkede skoen af foden, trak sin strømpe af og formede den til en kugle der kunne presses ned i hullet, tæt på hans hjerte. Hun græd da hun så hans blod løbe hen over metal-dækket og ned i havet, hun græd da hun endelig genkaldte sig Jespers sidste minutter, og hun græd da hun fortalte det til mig.

Jeg har lovet Aarya at historien om nylonstrømpen ikke kommer med i filmen om hende og Jesper.

Jeg forsøger at ringe til hendes telefon igen, men beskeden er den samme: The number you have dialed does not exist.

Jeg får øje på min søsters fotograf der ligner en kyklop med sin pukkel og kameraets ene, udstående øje holdt op foran ansigtet. Det er godt han ikke ser mig nu: hævede øjne og en mascara der er rejst sydpå til en utilfreds mund. Jeg ved at det er hyklerisk, hendes morderiske bror er jo stukket af, men jeg har brugt så mange kræfter på at omsætte hendes fatale forelskelse i Jesper til en sammenhængende historie. I modsætning til Instruktøren ville jeg forklare *hvorfor* hun blev forelsket i unge Jesper der ved tilfældets kraft befandt sig i samme fly som hende. Det er ikke alle menneskers liv der overholder fortællingens strenge krav, og Jespers forhistorie var så broget og sammensat af ligegyldige tilfældigheder at vi med det samme besluttede at gøre Aarya til hovedpersonen. Jesper sad på flyet lidt mod sin vilje – en ung mand der gennem et arbejdsløshedsprogram var i sendt jobtræning som mejeriarbejder. Jesper skulle rejse videre mod Kabul i Afghanistan. Sammen med sine overordnede skulle han hjælpe de lokale med at bygge et moderne mejeri. Et fint dansk mejeri i Kabul, betalt af dens slags udviklingspenge lande altid får når de er blevet bombet tilstrækkeligt.

Aarya, der var omringet af sine søstre, skulle bare hjem til familiens lille slot som ligger tæt på grænsen til Indien.

Instruktøren ville have at historien skulle begynde i flyet: Aarya kommer ud af kabinens toilet.

– Det er nat. Næsten alle passagererne sover. Jesper er vågen. Et blik, en forelskelse – sådan, sagde han og knipsede foran mit ansigt som om han ville bringe mig ud af en trance.

– Vi skal forstå hvorfor de bliver forelskede, insisterede jeg.

Han rejste sig op og begyndte at gå rundt på mit lille kontor der ligger side om side med de andre forfatteres kontorer på tv-stationen.

– Marie, glem hendes motivation. De færreste af os ved hvorfor vi gør noget som helst, mindst af alt hvorfor vi forelsker os.

Han lukkede døren og fortalte mig om sin første spillefilm – hans succes der havde gjort ham berømt. I en scene i første akt havde han begået den fejl at forklare hvorfor hovedpersonen gør som han gør. Den store scene, nøglescenen, havde udspillet sig under en nobelpriseremoni. Scenen havde kostet en halvtredsindstyvendedel af filmens budget, der var tolv hundrede statister i kostumer, to tusind kandelabre skulle have skiftet lys hele aftenen, og de tre forreste rækker i salen fik serveret en komplet menu, for syns skyld. Det var den dyreste enkeltscene nogensinde optaget i Stockholm, påstod han. Og den blev klippet ud allerede første arbejdsdag i klipperummet.

– Publikum er så opsatte på at komme videre med historien at motivationer laver klumper i handlingen, sagde han.

Jeg bøjede mig, naturligvis, og rev mine første tyve sider i stykker. I stedet begynder historien nu med et nærbillede af kabinetoilettets røde skilt: *Occupied*, står der, og sekundet efter skifter skiltet til det grønne: *Free*. I gamle dage stod der *Vacant*, men det ord forstod de færreste passagerer, og køerne foran kabinetoiletterne voksede og voksede, påstod Instruktøren. Nu står der *Free*, og herefter kommer Aarya ud, trods mine mange protester.

– Hvad har hun lavet derinde? Har hun lavet stort eller småt? De associationer kan man da ikke bruge som anslag.

Han rystede på hovedet.

– Anslaget er *FREE*, råbte han og kastede et stykke tavlekridt gennem rummet.

– Frihed! Hvem ved hvilke motivationer der driver hende til at sætte sig på et ledigt sæde ved siden af en ung dansk mand? Måske en flygtig duft, mente Instruktøren.

– Hvem kender vores handlingers rejse? Et kys fra en barndomsforelskelse, udvekslet i duften fra valmuerne i grøften hvor Aarya gemte sig som barn – samme duft der mange år senere bliver synonym med frihed. Inhaleret i en parfumeret form fra håndsæben på kabinetoilettet og kom-

bineret med den summende, elektriske ro i kabinen over Det Kaspiske Hav bliver duften af valmue måske det som får Aarya til at sætte sig ned ved siden af en fremmed mand. Vi finder aldrig ud af det, for hun ved det ikke selv. Vi kender ikke vores handlingers snørklede rejse, påstod han.

Måske.

Men faktum er at Aarya aldrig var alene. Hun var altid omringet af kusiner og onkler, søskende og farens mandlige kollegaer. Derfor var denne nat i kabinen noget ganske særligt, den var magisk, for endelig var hendes søstre faldet i søvn, og for første gang var hun alene, uden opsyn.

– Vi må ikke engang holde vores eget pas, forsøgte Aarya at få mig til at forstå.

Sammen med søstre var hun blevet eskorteret til lufthavnen af sine onkler, kusiner og det løse. Først ved bagagetjekkene hvor onklerne ikke måtte følge med, havde de fået udleveret pas og billet sammen med strenge formaninger om at gå direkte til gaten. Men Aarya havde lokket sine søstre til at slentre en tur blandt de andre rejsende i lufthavnen. De havde lugtet til franske parfumer og eksperimenteret med læbestift i den toldfrie afdeling, de havde set på magasiner i kiosken, og Aarya nåede at prøve sko inden storesøsteren blev bange. Aarya ville ikke med til gaten og vente i timevis, men søsteren truede hende.

Det er en særlig frygt alle kvinderne har, har Aarya fortalt mig. De er blevet opdraget til at stikke hinanden, ikke til at holde sammen om de små stumper frihed de kan nå at rage til sig.

– Vi overvåger hinanden, fortalte hun mig.

– Det lyder næsten som om du beskriver Østberlin i Stasitiden, foreslog jeg, men den reference sagde hende ikke så meget, og jeg kender den vel også kun på kitschet afstand og fra tyske film. I stedet forklarede hun hvordan de hver eneste morgen blev kørt i skole, en pigeskole, og blev hentet igen om eftermiddagen. Enkelte gange når der var fest, nød de en smule frihed, og i skyggen af forældrenes fravær løb Aarya engang ned til floden sammen med festens eneste jævnaldrende dreng som hun ikke var i familie med.

– Jeg kyssede ham kun én gang, har hun forsikret mig. Han manglede to fortænder og lugtede af sved og dieselolie, men han var fremmed, og vigtigst af alt, hun havde selv valgt ham.

Hun opgav også at dyrke den slags eventyr, for drengen vidste jo at han

alligevel ikke kunne gifte sig med Aarya. Hendes bryllup havde været planlagt siden den dag hun blev født. Så i stedet investerede drengen det ene kys han havde fået af hende, i sladder og pral, hvilket måske styrkede ham blandt de andre drenge, men det gik ud over Aarya. Det ene kys havde rejst præcis som en boomerang: Først var det fløjet af sted, op mod himlen som en bøn om et andet liv, kun for at vende om og komme lige så hurtigt tilbage igen. Således gik der kun få dage før Aaryas brødre hørte om det forbudte kys, og Aarya blev straffet.

– Alle i familien har lov til at slå dig hvis bare de er hankøn, sagde Aarya mens hun trak vejret dybt og rystede på hovedet. Da hendes brødre var børn, var det faren der straffede hende fysisk. Men når han var i Danmark for at udvide sit hyrevognsimperium, var det morens drikfældige bror der slog dem. Da Aaryas brødre kom i puberteten, overtog de opgaven med smæk og lussinger og trusler. Den dag hvor Aaryas forelskelse talte over sig, blev det hendes lillebror der forvaltede straffen.

– Så megen ulykke på grund af én nat, sagde Aarya hver gang jeg ville tale om deres første møde i flyet: Søstrene var faldet i søvn. Aarya gik en lille tur i kabinen, op og ned ad gangen, og pludselig reagerede hun med den løsslupne fanges førstehåndsindtryk af friheden: Nu kan alt lade sig gøre! Hun lod sig dumpe ned i det ledige sæde ved siden af Jesper.

De havde talt om musik og film og stjernetegn. Jeg tror deres skæbne blev beseglet da de opdagede at de var født på samme dag og næsten samme år. Aarya havde sagt sin fødselsdag først, og hun troede ikke på Jesper før han viste hende sit pas; ganske rigtigt – begge født den femte april.

– Tror du på stjernerne, Marie?

Jeg løj vel lidt og svarede “ja”. Jeg ville ikke ødelægge hendes historie. Jesper og Aarya troede på magien i deres møde den nat i flyet hvor de fløj lige under de stjerner der havde bragt dem sammen. Aaryas mor troede heller ikke på stjernerne og stak hende den første lussing af mange og sendte hende op på værelset.

Mens Aarya ventede på at lillebroren skulle komme hjem og straffe hende, destruerede hun alle beviserne: e-mails fra Jesper, printet i hemmelighed, alle sine sms'er slettede hun, og sin dagbog rev hun i stykker. Sølvringen som Jesper havde købt til hende på pladsen foran rådhuset, gemte hun i en hemmelig revne i madrassens underside.

Den dag hvor Aarya fortalte sin mor om manden hun elskede, var der gået tre år siden deres første nat i flyet. De havde set hinanden nok til at vide det ikke kun var stjernetegn og magi der bandt dem sammen. Aarya pendlede mellem Danmark og Pakistan. Hun gik i skole i Pakistan, men eftersom hun var dansk statsborger, måtte hun flyve til København når den pakistanske opholdstilladelse udløb. Hun var også i København når brødrenes koner skulle føde, og det skulle de tit. Så passede Aarya børnene og hjalp til i huset. Når hun rullede af sted med barnevognen, uskyldig og træt, var der ingen der forestillede sig at hun i al hemmelighed mødte Jesper på legepladser og i indkøbscentre. To gange havde hun også været på Jespers kollegium. Siden turen til Kabul med mejerigiganten var han begyndt at studere på Landbohøjskolen – mødet med Aarya havde vækket en ukendt ambition i ham. Naturligvis, Aaryas skønhed skulle balanceres af noget større end mindstelønnen på et sterilt mejeri. Jeg har spurgt Aarya hvad hun og Jesper lavede sammen på hans kollegieværelse, men hun griner bare ad mig og begynder at tale om noget andet. De få minder Jesper og Aarya havde sammen, holdt Aarya i live i sin dagbog: en linjeret sag med kraftigt papir og sort indbinding som hun rev i stumper og kastede ud i vinden. Minderne drev af sted som konfetti foran huset da lillebroren kom hjem og på morens ordre gik i gang med afstraffelsen.

– Du bestemmer ikke selv hvem du gifter dig med, råbte han mellem slagene.

– Bestemte mor? Bestemte jeg? Bestemte far hvem han skulle giftes med? skreg han.

Aarya beskyttede sit ansigt, lillebrorens foretrukne mål, mens hun svarede ham:

– Nej, nej, nej.

Nej. Ingen af dem havde valgt deres egen brud eller brudgom, hverken moren eller faren eller sønnerne. Det er et system alle andre end Aarya fandt naturligt eller havde opgivet at bekæmpe. Men for hende var tanken om aldrig at være alene ulidelig. Den nat i flyet da hun satte sig ned og strakte sine ben ved siden af Jesper, var første nat i hendes liv hvor hun (næsten) var alene og kunne være sig selv.

Jesper sad i flyet på grund af livets tilfældigheder, skæbnen derimod havde arrangeret Aaryas rejse. Er det forkert af mig at påstå? Jeg tror det

ikke, Aaryas længsel efter frihed havde en ufravigelig kurs: Frihed koster – hendes liv skulle blive dårligt før det blev godt. Jesper var til gengæld placeret af tilfældet: Arbejdsløs, uden megen ambition, en halv uddannelse og et statsligt arbejdsløshedsprogram havde sat ham på sæde 21F ved vinduet. Men han var den første frie mand Aarya nogensinde havde talt intimt med. Derfor blev hun forelsket, også selv om Instruktøren siger at vi ikke ved hvorfor vi forelsker os, og at vi ikke skal prøve at forklare den slags.

Det paradoksale er at hun heller ikke er alene nu. Hun er sluppet væk fra familien, men er altid omringet af politi, på flugt fra broren som også stak af med vores slutning.